

BÁRDOSI NÉMETH JÁNOS VERSEI

Képzelt hazám

Határtalan az én hazám,
ahogy a felhők, madarak
útján sorompó nem akad
csak szállnak szabadon, lazán:

egy-szál magamban füttyösen
mennék a táj, nép rokonom
s a kezemet is úgy adom
ahogy fa gyümölcsét ősszel,

nem nézve mennyi gond, robot
adta-aszalta eddig így,
szívem se volna rossz, irigy,

ha máshol több az emberség,
emelje dolgát és kedvét,
segítsen minket is a jobb.

Csak ez a félelem

Csak ez a félelem,
egy út hossza messzebb a csillagoknál,
csúf madár, kiáltom,
miért károgsz a bátorságra,
nekem bot nélkül is
a szárny lebegése kell,
hogy átjussak a túlsó partra.

Pásztor

Milyen szép, hogy egy ember
kezében bortal
pásztora a nyájnak,
védi barmait
vész ellen,
viharok ellen
olyan konfesszor ő,
akinek kezében hatalom van,
tud parancsolni,
szelíd lenni,
alázatos szívében láng ég,
félelem fogja el a vérszomjas vadat,
ha tekintetét ráveti
s az megjuhászodik,
ahogy áll s vár
végtelen nyugalommal.

Keresztek

Szegény didergő Krisztusok
hólepte mezőn éjjel
árnyak pilléznek sötéten
tán a bűnösök denevér-szárnya
reggelre zúzmará zizeg

vér folyik a derengő Napból.

A fák királya

(A BIRÁK-KÖNYVE UTÁN)

Szóltak a fák egymás között:
— kenjük királyné az olajfát,
legyen ő király fölöttünk
és ringatózzon fölöttünk.

De az olajfa megtagadta, mondván:
zsiromból Isten, ember él,
miért lennék király?

Ekkor a fák a fügefára néztek:

— kenjük királyné a fügefát,
legyen ő király fölöttünk
és ringatózzon fölöttünk.

De a fügefa megtagadta, mondván:
nincs többé édességem,
melyet Isten, ember szeret,
ha beérik gyümölcsöm?
miért lennék király?

A fák most már a szőlőtőkét kérték:

— kenjük királyné a szőlőtökét,
legyen ő király fölöttünk,
és ringatózzon fölöttünk.

De a szőlőtöke megtagadta, mondván:
elvesztettem-e mustomat,
amelytől Isten, ember
oly mámoros és boldog,
miért lennék király?

A fák gyűlése ekkor így határozott:

— kenjük királyné a galagonyabokrot,
legyen ő király fölöttünk
és ringatózzon fölöttünk.

És így szólt a galagonya, mondván:
ha hűséggel kentek királyné,
én a királyság tisztjét elfogadom,
leszek én a király:

és árnyam menedéket kínál,
szállást a fáradottnak,
nyoszolyát boldog párnak,
árnyamban virágok hálnak
és illataról álmodik
a bogár és a gyík. —

De ha nem:

haragom zengem:
tűz csap ki tövemből
és sirjanak Libanon cédrusai
és zápor-áradással zokogjon mind,
ki élve éli át a kint,
e rettenetes tüzes kénesőt.